

Libris STEVEN B. FRANK

Respect pentru oameni și cărți

Traducere din engleză de
Anca Zaharia

Tema mea trezește tot cartierul

- Întâi fursecurile.
 - Întâi tema.
 - Trebuie să am fursecurile în față, mamă. Altfel nu mă pot concentra.
 - Bine. Unul acum. Apoi tema. Si apoi încă unul.
 - Două fursecuri acum. Apoi tema. Pe urmă încă trei fursecuri.
 - Sunt prea multe fursecuri.
 - Sunt prea multe teme.
- Așa sunt de obicei discuțiile între mine și mama. Dar astăzi negociez și mai dur. Tata a venit devreme de la muncă și e încă în echipamentul de construit.
- Căsuța din copac? întreabă el, ridicând planurile pe care le-am desenat vara trecută.
 - Temă, îi răspund.
- Acum, în vreme ce eu stau să fac 25 de probleme la matematică, un referat despre speciile pe cale

de dispariție și un set de exerciții la științele limbajului – verbe care indică acțiunea *versus* verbe copulative, știi ce bucurie e? –, el fixează înapoi pe frigider planurile noastre. Astfel că mă uit la ele de fiecare dată când iau un pahar cu lapte, ca să meargă cu fursecurile.

După cină ajut la strângerea mesei, fac duș și mă spăl pe dinți. Citesc cuvintele săptămânii de la ortografie, pun în ordine alfabetică sursele bibliografice, termin de scris notițele la Istoria Lumii, citesc douăzeci de pagini din *Black Ships Before Troy*¹ și îmi revăd greșelile de la testul de matematică. Asta, sunt mândru să spun, îmi ia doar cincisprezece minute. Multumită prietenei mele Catalina, am făcut cum trebuia.

În sfârșit, mă aşez la pian, singurul loc unde vreau să fiu, cu excepția curții din spate. Lucrez la un cântec de Herbie Hancock, numit *Cantaloupe Island*. Mi se întâmplă ceva ciudat când cânt la pian. Nu mai sunt în sufrageria noastră, ci deparțe, în Zgomotul Pădurii. Pământul e moale și spongioas și presărat cu copaci ca în Dr. Seuss, cu frunzele schimbându-și culoarea în funcție de muzică. Păsări sălbaticice țin ritmul de pe ramuri. La muzi-

¹ Repovestire a *Iliadei* lui Homer, scrisă de Rosemary Sutcliff și publicată prima oară în 1993, folosită pentru a-i introduce în poveste pe copiii care urmează să citească *Iliada* (n.t.).

ca lui Herbie Hancock, copacii devin portocalii ca o acadea, iar păsările se fac albastre precum cerul.

— Sam! pătrunde vocea mamei ca printr-un tub lung. Nu aveai de făcut o fișă cu zecimale?

— Am făcut-o deja! răspund, cu degetele plutind deasupra clapelor.

Ea ridică fișa în fața partiturii mele. O întoarce.

Era și pe partea cealaltă.

Capul îmi cade în față și se lovește de un sol, fa, do și de o mulțime de note înalte.

În miez de noapte mă trezesc cu un atac de panică. Se simte ca și cum cineva ar bate la un set de tobe înăuntrul pieptului meu. Mă întind după telefon și apăs pe aplicația de meditație pe care mi-a recomandat-o Bernice.

Bernice este profesoara de parenting a mamei. La fiecare două luni, un grup de mame și câțiva tăți merg la ea acasă pentru a învăța cum să devină mai buni ca părinți. Nu știu despre ce vorbesc ei, dar în ziua următoare ne asaltează numai citate enervante ieșite din gura mamei. Lucruri ca: *nu poți pregăti drumul pentru copil, trebuie să pregătești copilul pentru drum*. Sau: *stomac gol, creier gol*. Sau: *ține pasul și nu va fi nevoie să încerci să prinzi din urmă*.

Pastile cu sfaturi, aşa cum le spunem când mama nu e prin preajmă.

— Este posibil să te simți stresat din cauza unui termen-limită adevărat, spune Doamna Meditației Asistate, cu vocea ei moale, șoptită, sau poate fi cauzat de o presiune autoindusă.

— Este un termen-limită adevărat.

— Fii conștient de locul din corp unde simți tensiune.

— Păi, am palmele transpirate, în primul rând. Și îmi simt stomacul de parcă aş fi înghițit un pantof.

— Orice ai simți, este un răspuns natural la stresul din viața ta. Dă-ți voie să simți acele lucruri, iar ele vor dispărea.

Îi e ușor să spună asta. Ea nu a văzut câte teme am.

Nu am voie în dormitorul părintilor după ora zece decât dacă am o urgență, adică o situație neașteptată care solicită o acțiune imediată. Dictionarul tocmai mi-a dat voie să dau buzna.

Mama doarme întinsă pe spate, cu capul înclinațat spre ușă. Mamele dorm mereu pe partea cea mai apropiată de ușă. Sunt ca pompierii, care stau aproape de bară. Când un copil plânge în toiul nopții, cine vine în grabă?

Nu tații. Ei dorm, indiferent ce se întâmplă.

Chiar și când e o urgentă.

Respect pentru oamenii sănătoși

Mă aplec peste mama ca un zombi, privind-o cum respiră. Nici nu e nevoie să ridice o pleoapă ca să știe că sunt acolo.

— Sam, șoptește ea, ce s-a întâmplat?

— Bibliografia.

— Ce-i cu ea?

— Am uitat de ea.

— O poți face pentru miercuri.

— Mă va depuncta.

Mama oftează.

— O repercuziune clădește caracterul.

Iată un lucru despre părinți care nu se predă la orele de parenting. Când mama spune nu, mergi la jumătatea sforăitoare a patului.

— Tata, șoptesc, trezește-te.

Face de parcă ar fi Darth Vader cu astm. Sunt surprins că nu se trezește singur de la o respirație așa de șuierătoare.

— Tata, am nevoie de puțin ajutor.

Când mama se trezește în toiul nopții, o face cu ușurință cu care se aprinde o lumină. Un tată se trezește ca un tip care este electrocutat.

Îl pocnesc peste braț.

— Ce?! Ce?! Ce s-a întâmplat?

— Bibliografia, îi răspund.

În birou, răsfoiesc grămada mea de fișe de indexare, puse alfabetic, după numele de familie al autorului sau, dacă nu există autor, după titlu. Tata crede că e bine pentru copii să își asume responsabilitatea, dar pentru lucruri care au rost să fie făcute de copii, cum ar fi să își hrănească animalele de companie, să își repară propriile biciclete sau să umble în siguranță cu uneltele electrice. Nu bibliografile după miezul nopții. Așa că scrie el pentru mine.

— Hei, Sam! șoptește între două surse. Lunea viitoare e Ziua lui Columb¹. Trei zile de weekend. Poate putem începe atunci căsuța din copac.

— Poate, spun eu.

Dar adevarul este că nu sunt sigur că e o idee bună. Chiar dacă am găsi timp să construim chestia asta, când aş avea timp să mă joc în ea?

Ușa biroului se deschide. Mama stă acolo cu brațele încrucișate peste piept. Arată ca un semn de exclamare.

— Trebuie să aibă o bibliografie, spune tata.

— Sam știa de acum două săptămâni de acest proiect. Trebuia să-l fi terminat.

— L-am terminat. Dar am uitat un singur lucru.

¹ Columbus Day, sărbătoare națională americană ținută și în alte state din lume, celebrată în a doua zi de luni din octombrie, pentru a marca momentul călătoriei făcute de Cristofor Columb în Americi, în secolul al XV-lea (n.t.).

— Este în regulă să-i permitem să eșueze, să știi. Eșecul este o seră în care crește succesul.

Intră într-o dezbatere despre stilurile de parenting. O dezbatere zgomotoasă, care se încheie doar când ușa se deschide, iar o adolescentă cu păr mov și cercuri negre sub ochi se holbează la noi.

Sora mea mai mare, Sadie. Teoretic, pe jumătate soră. Ea e fiica tatei din prima lui căsătorie. Mama ei, Emily, a murit când ea avea cinci ani, ceea ce a însemnat o tragedie. Dar unele tragedii duc la lucruri bune. În acest caz, la mine. După ce mama lui Sadie a murit, tata a decis să vândă casa lor.

Și s-a îndrăgostit de agenta imobiliară.

Ghici cine era agenta imobiliară.

— E miezul nopții, spune Sadie. Unii dintre noi încearcă să înevețe.

De remarcat că nu a spus că *unii dintre noi încearcă să doarmă*, lucru care ar fi fost o replică să-nătoasă a unui adolescent la ora 2 noaptea. Dacă crezi că mie mi-e greu, ar trebui să vezi câte teme primește Sadie. În medie, patru ore pe seară. Ea e înscrișă în Programul HGM, la Liceul North Hollywood. Înseamnă „Highly Gifted Magnet” și trebuie să faci corect peste 99,5% la testele naționale ca să intre. Pe deasupra, e căpitanul echipei de discurs și dezbateri, participă la simulare de procese de două ori pe an și are o grămadă de eseuri

de scris, pentru că e o elevă de clasa a XII-a care
tînteste spre facultate.

Nu e de mirare că bea cafea noaptea.

Sadie tropăie înapoi spre camera ei și trântește ușa. Ușa trântită dă naștere unei explozii masive în bucătărie. Sună ca o încrucișare dintre o alarmă de mașină și o noapte plină de coioți infometăți.

Nu ai crede că doi câini atât de mici pot face atât de mult zgomot. Dar Lucy și Mollie, gemenele noastre terrier, latră și urlă de fiecare dată când aud un sol înalt la pian sau un străin la ușă.

Sau haita lor, trează în miez de noapte.

În vreme ce câinii *nostri* fac ca toți *ceilalți* câini de pe stradă să urle, sună telefonul. Bibliografia mea tocmai a trezit tot cartierul.

— Alo? spune tata. Da, domnule Kalman, știu ce oră este.

Este bătrânul de vizavi. E un avocat ieșit la pensie și, crede-mă, nu vrei să îl enervezi.

— Nu, nu știu câte somnifere ați luat acum patru ore. Trei, hah? Deci au mai rămas 27 în cutie. Da, sunt de acord că 27 e o doză fatală pentru doi câini mici.

Dacă domnul Kalman ajunge măcar în preajma bolurilor lor, Lucy și Mollie vor întepeni.